

El galop del nostre temps

En Josep M. Espinàs va publicar un article que m'ha interessat molt, al primer número del setmanari «Ara». Tinc el desfici de dues qüestions prèvies: donar, d'entrada, la benvinguda a la nova publicació i, tot seguit, declarar que els textos de l'Espinàs solen agradar-me sempre.

Un cop feta aquesta declaració (gairebé de principis), tornaré a l'article de l'Espinàs, en el qual ens parla de l'apogeu creixent de la televisió, que no tan sols ha entrat a cada casa, sinó que tendeix a multiplicar-s'hi. Es va passant, mig de puntetes, al «segon televisor» per habitacle i comença a prendre cos l'ideal que l'Espinàs qualifica de *televisor per barba*.

Té tota la raó (és un observador agudíssim) i em crec en condicions d'aportar una experiència personal que pot il·lustrar la seva tesi.

Tot just comercialitzat l'invent, temps era temps, no vaig parar fins a tenir-ne un aparell a casa. Era una època en la qual alguns intel·lectuals mostraven un menyspreu olímpic per la televisió, no s'estaven gens de dedicar-li abominacions gruixudes. Un amic meu molt estimat, escriptor excel·lent, em va dir amb un to francament condemnatori: «T'asseguro que això no entrarà mai a casa meva.» Però les afirmacions precipitades són una cosa, i el pas dels anys n'és una altra: l'amic no tan sols va sucumbir a les temptacions de la petita pantalla, sinó que va acabar per seguir-ne tots els atzars, i del blanc i negre va canviar al color —puntualment—, amb unes pantalles cada vegada més grans. Era fatal.

L'Espinàs esmenta el cas, tan palpable, de les diferències de gustos dins una mateixa família, del proble-

ma que representa el fet que, alhora i a través de cadenes diferents, transmetin un serial dramàtic, un esdeveniment esportiu i un programa infantil. Pot ésser objecte de discussions i de baralles o, pel cap baix, de malhumors que sempre és convenient d'evitar. El «televisor per barba» és l'única solució i em consta que ja s'aplica. A casa, hi hem quedat dos estandants, la meua dona i jo, que a desgrat d'avenir-nos molt, a vegades reclamem aquest dret de la diferència de tries tan indispensable a la dignitat humana. Per exemple: la Rosa és una fervent seguidora del Barça, però té una superstició molt arrelada i està convençuda que si es mira per la televisió els partits que juga l'equip, el Barça perd. Jo no comparteixo aquesta temença, i vull veure totes les transmissions. M'hi faig fort. Només ens quedava la sortida del «televisor per barba», que ens ha portat el complement de la pau de conjunt.

Cal dir que la tècnica és feïnera com les formigues de la falla, i com que el soroll de més d'un televisor pot crear galimaties en pisos petits, ha inventat els auriculars estrictament personals, còmodes i encoixinats, estereofònics, quasi voluptuosos. Amb la companyia d'una butaca acollidora, fan pensar en els moments agradables de la decadència de l'Imperi Romà.

Per si no n'hi hagués prou, hem entrat de ple a l'era del vídeo. Aquí sí que, de moment, correm el perill de fer-nos un embolic dels grossos. Ens serà imprescindible, d'aquí a no res —i només ens faltava aquesta— l'ordinador personal que ens eviti de demanar per tercera vegada, gairebé consecutiva, la pel·lícula repetida que sol·licitem al club de nostre barri. Que consti (i em sap tot el greu que calgui) que a mi ja m'ha passat.